

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 462/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L. Novomeského 25, Pezinok, pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 257/2016 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 Co 14/2013) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 257/2016 [pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 Co 14/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“)].

2. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla, že *«má postavenie navrhovateľky v kompenzačnom konaní o odškodnení nemajetkovej ujmy 5 000,- € (mu vzniknutej v extrémne dlhom obchodnoprávnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III č. k. 23Cb/19/2006, pôvodne pod č. k. 42Rob/17/04) vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod č. k. 21C 44/2012 od 15. 05. 2012 (pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod č. k. 25C/66/2011 od 04. 05. 2011) voči Slovenskej republike v zast. Ministerstvom spravodlivosti SR dľa zákona č. 514/2003 Z. z.*

V danej veci Okresný súd Bratislava III rozhodol dňa 21. 08. 2012 rozsudkom č. k. 21C/44/2012-105, voči ktorému sťažovateľka podala dňa 20. 11. 2012 odvolanie. Okresný súd Bratislava III dňa 10. 01. 2013 predložil spis Krajskému súdu v Bratislave na konanie o odvolaní sťažovateľky, vec bola vedená na krajskom súde pod č. k. 6Co/14/2013.

Porušovateľ až s výrazne dlhým časovým odstupom, po viac ako 1 ROKU a 11 MESIACOCH, 11 DŇOCH hrubej nečinnosti a nezáujmu o vec dňa 24. 11. 2014 rozhodol arbitrárne odôvodneným potvrdzujúcim rozsudkom č. k. 6Co/14/2013-141, voči ktorému sťažovateľka podala dňa 16. 04. 2015 doporučeným listom dovolanie, keďže jej postupom porušovateľa bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom v dôsledku nedoručenia vyjadrenia žalovanej k odvolaniu sťažovateľky sťažovateľke a neumožnením jej mať o vyjadrení žalovanej mat' vedomosť a vyjadriť sa k nemu (obdobne rozhodnutie ESLP vo veci Trančíková p. Slovensku z 13. januára 2015) a to všetko do vydania arbitrárneho a nespravodlivého rozsudku Krajským súdom v Bratislave zo dňa 24. 11. 2014, č. k. 6Co/14/2013-141.

Porušovateľ zásadným spôsobom porušil právo rovnosti a právo na kontradiktórne súdne konanie v neprospech sťažovateľky, čo malo za následok porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

27. 4. 2016 dovolací Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušujúcim uznesením č. k. 5 Cdo 1013/2015 /príloha č. 1/ zrušil v celosti arbitrárny rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24.11.2014, č. k. 6Co 14/2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

20. 06. 2016 bol Okresným súdom Bratislava III predložený spis č. k. 21C 44/2012 Krajskému súdu v Bratislave na konanie o opätovnom rozhodnutí o odvolaní sťažovateľky zo dňa 20. 11. 2012 proti rozsudku č. k. 21C/44/2012-105, vec je aktuálne vedená na Krajskom súde v Bratislave pod č. k. 6Co 257/2016, vinou porušovateľa je stále v nerozhodnutom stave, ergo nie je za viac ako 4 ROKY a 5 MESIACOV (od 10. 01. 2013) vinou porušovateľa právoplatne rozhodnuté o odvolaní sťažovateľky zo dňa 20. 11. 2012..., ergo stav právnej neistoty sťažovateľky o výsledok odvolacieho konania stále trvá...

Dľa vykonanej lustrácie konateľom sťažovateľky osobne 5. 5. 2017 v INFO kancelárii Krajského súdu v Bratislave porušovateľ nerozhodol o odvolaní sťažovateľky zo dňa 20. 11. 2012, ani v konaní č. k. 6Co/257/2016 od 20. 06. 2016, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné, čo malo a má za následok porušenie „primeranej lehoty“ podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v neprospech sťažovateľky, ergo stav jej právnej neistoty o výsledok kompenzačného konania o odškodnení trvá.».

3. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod č. k. 6 Co 14/2013 a následne v konaní vedenom pod č. k. 6Co 257/2016 porušené boli.

2. *Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod č. k. 6Co 257/2016 konal bez zbytočných prieťahov.*

3. *Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 4 500,- Eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.*

4. *Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 303,08 Eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“*

II.

4. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

10. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

11. Pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

12. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti sťažovateľky konštatuje, že ju bolo potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Z judikatúry ústavného súdu

totiž vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že doterajšia dĺžka napadnutého konania sama osebe nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv s'ťažovateľky, preto jej s'ťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015).

14. Pri rozhodovaní ústavný súd vychádzal aj z charakteru odvolacieho konania, kde úlohou odvolacieho súdu je preskúmanie postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že v posudzovanej veci nedošlo k nariadeniu pojednávania, resp. k iným úkonom viditeľným z pohľadu s'ťažovateľky, ešte sama osebe neznamená, že odvolací súd bol vo veci úplne nečinný. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd už raz vo veci odvolania s'ťažovateľky rozhodol, a teda nastolil právnu istotu. Ústavný súd vzal do úvahy taktiež skutočnosť, že toto rozhodnutie krajského súdu bolo zrušené na základe mimoriadneho opravného prostriedku (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 1013/2015 z 27. apríla 2016). Od vrátenia spisu krajskému súdu 20. júna 2016 z dovolacieho súdu uplynul cca 1 rok. Ústavný súd nepovažuje namietanú dĺžku konania pred odvolacím súdom, navyše pri zohľadnení skutočnosti, že raz už bolo vo veci meritórne v druhej inštancii rozhodnuté, za nesúladnú s označenými právami s'ťažovateľky. K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy veci nie je

v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 ústavy).

16. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľke obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní na krajskom súde dochádzalo k zbytočným priet'ahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2017